

דברי הכפר

"לא כל יום נפגש אדם עם אלוהיו /
לא כל עת נתון אדם לתפילותיו /
לא כל שעה שעת חסד היא /
תועה אדם טועה עד שהגיעו לשיא דרכיו /
ושוב חוזר ושוב אובד את עקבותיו /
ומגשש ומחפש שביליו הנשכחים. /
אך אותם - המחפשים והתועים - /
בנרות מבקש אותם האלוהים".

שפרה אלון

מס' 654
כפר הנשיא
29.2.80
י"ב אדר תש"ם

מה נשמע ?

* היו פעם מספרים את הסיפור הבא:
כשהגיעו האסטרונומים האמריקאים לירח, הופתעו למצוא שם שני אסטרונומים
ישראלים. הדר-שיח שהתנהל שם היה כדקלמן:
אמריקאים: איך אתם עליהם לכאן?
ישראלים: זה היה קל, עלינו עם האינדקס.
אמריקאים: או. קי, או. קי - אבל איך תרדו מכאן?
ישראלים: זה בכלל לא בעיה - נרד יחד עם הלירה שלנו.
ספורטם כאלה היה אפשר לספר עד יום שישי שעבר, בשעה 15.00 כשהכריזו
על תחילתו המחודשת של השקל.
כעת ממציאי הבדיחות למינהם ייצטרפו לחשוב מחדש.

* יותר מאוחר באותו יום שישי, היה מאורע מתחום אחר.
הרמנו כוסית לחי הורג החדש ענת ואלחנן. לדברי החברים שנכחו כחתונה
עצמה בקיבוץ פתח הערב היה מהנה מאוד.
אגב - השולחנות שנערכו בטוב טעם ובגיוון של מאכלים הוכנו ע"י טבח
מ"תדמור" - אחד מחברי המשק!

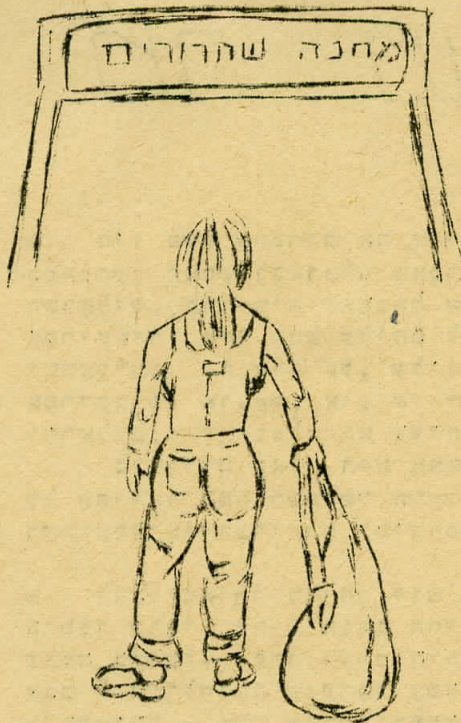
* ועוד באותו נושא, גם לנו יש מה להוסיף: אנחנו שמחים להודיע שבחתונה
הבאה, ב-16 באפריל תהיה חתונה של שרון ועופר.

* ומה עוד נשמע? ועוד איך נשמע! הקול המתוק של ג'רמי שדרבן את
קבוצת הרוגבי לנצחון מרשים על קבוצת תל-אביב ב' 9:16.
כל זה לא מעט בזכות "שחקני רכש" מהקבוצה האוסטרלית החדשה.
לכל השחקנים - כל הכבוד.

* גולת הכותרת של אירועי השבוע היה הסמינר לצעירים שאורגן ע"י
ו. בנים את הרעיון הביא אריאל מעין חרוד כשהשיחות הפעילות נמשכו מיום
חמישי בבוקר עד שבת אחה"צ.
בסמינר לקחו חלק מ-חיללים ויוצאי צבא דרך בני המשק המבוגרים יותר
ועד לחברים ותיקים.
מטרת הסמינר הייתה היכרות יותר עמוקה עם המשק: מפעל, חקלאות, שירותים
תרבות, חינוך ומוסדות, שאולי חקל על הצעיר לבחור את דרכו.
הסתבר שיש חברה צעירים בכפר-הנשיא ושיש להם מה להגיד. לשם כך אף הביעו
משאלה להפוך את הסמינר למסורת שנחית, נוסף לפעולות שונות משך השנה.
רעיון מבורך עם ביצוע מוצלח.

* הודעה מחדר האוכל: מותר להוציא מו"א רק צלחות מעופפות ירוקות כי אחרת
זה משאיר חלל ריק (עוד שבוע בלבד לפורים)!

(המשך בעמ' הבא)

(הזשך מה נשמע)

* ליאור עבר בשלום ניתוח של האפנדיציט
ובשעה טובה קיבל אישור לכך שהוא בריא
כמו כלב סן ברנד גזעי. את הידיעה המשמחת
חגג ביציאתו לחופשת שחרור.
מיכל גוטה ושרה'לה כבר סימו את החופשה
והז אזהרות לכל דבר (סוף סוף!!!)
לי'ושתם קליטה מהירה בחיים האזרחיים.

* ילדי כיתת כנרת, יצאו ביום ג' לטיול-
שנתי בעין גדי יחד עם שאר מחזור ט' של ב"ס
"עמק החולה". לעומת טיולי החטיבה ההשתתפות
היתה של 100 אחרז.
מה הסוד - החיוך היפה של ג' קי שיצא איתם?

* מפעל הבונים גם תרם את חלקו לנורמליזציה.
ביום הנירמול נשלח טלקס מהמפעל אל
מהנדס תושב מצריים. נוסף לעינינים השכניים
העברנו איחולינו הלבביים לו ולבני ביתו
והבענו תקווה לשלום אמיתי בין שני העמים.

* לסבא ג'וני וסבתא ריני ולדוד רענן - מזל טוב על תוספת למשפחה:
בת לדוידה ואברהם דוב

* לכל אילו ששוחים בבית חולים, מבוגרים וצעירים, ולאלה השוכבים בבית,
הבראה שלמה ומהירה.

ולכל בית כפר הנשיא
שבת שלום ופורים מפוצץ
ממשפחת בן-יהודה

מזל טוב
xxxxxxx

נ י ש ר א י ן
5.3 איריז ונוקי שיין
7.3 איליין ואלן איסטון

ימי הולדת
2.3 אמירה אנגלסברג
3.3 ניר פרלסון
דורית חייט
4.3 צח פרנקלין
5.3 חמר וולפין
6.3 שירי בולצנסקי
7.3 שי וויטהם
8.3 מיכאל ארנברג
דרור קולינס

משולחן המערכת

לאחרונה חל שינוי בהתבטאות מעל גבי העלון והדבר, עם שהוא ממריץ ומחיה את "דברי-הכפר" מעלה כמובן, שאלות והשגות מספר לגבי "המותר" ו"האסור". וכיוצ"ב.

ראשית לענין מהות העלון: מאז ומתמיד היתה כוונתי ש"דברי-הכפר" יהווה במה להתבטאות חפשית ככל האפשר ובשום פנים לא איזה "דף-אין-פנרמציה" כפי שניסו להבהיר לי עורכי עלונים אחדים וכן כמה מחבריו כאן.

אין לי ספק בחיוניותו של המידע המצטבר אצל מוסדות וחברים בעמדות מפתח אך החובה חלה עליהם - על בעלי המידע, להעבירו לציבור, תפקיד העלון במקרה זה הוא לשמש במה למידע כלכלי, משקי, תרבותי, וכל מה שלא...

עם זאת אני מדגיש שוב שהעלון הוא במה ברור לי היום (מה שאז היש בגדר השערה בלבד) שלחברים יש מה להגיד - הם מעונינים להגיד - ויכולים להגיד, דרושה איזון דחיפה נכונה בכיוון הנכון והעסק יתגלגל. עדיין לא ברור לי איך זה קרה אבל חברים כותבים וכותבים מהלב, הראש והעצבים!

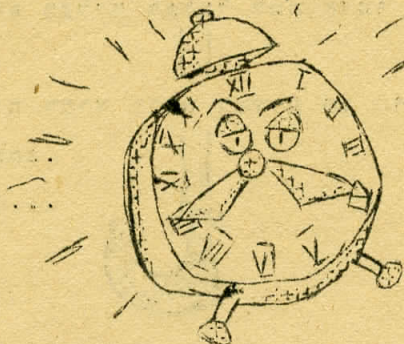
האות הכתובה היא דבר מפחיד, כאילו אתה מתחייב על כל מילה שבתבת: "זהו זה! זאת דעתי לנצח!" תמיד אפשר לתפס אותך בנוסח: "אבל הרץ כתבת בדברי הכפר ש..."

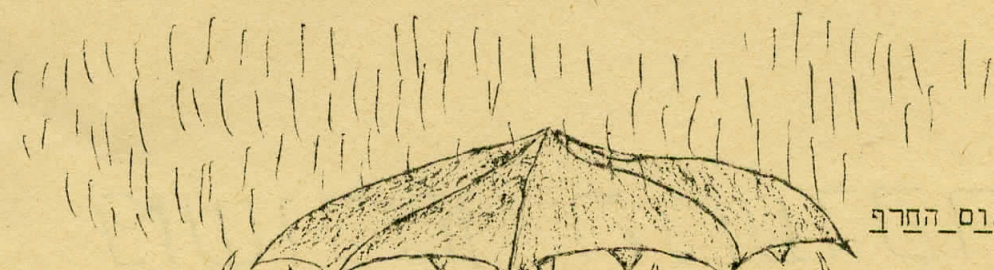
כפי שאני רואה זאת, הבעת דעה היא דעתו של אדם ברגע מסוים ואין סיבה מיוחדת שאותה דעה תהיה דעתו גם מחר; העולם משתנה, החיים זורמים ומי אנחנו שנהיה כל-כך קשוחים ומגבשים עד שלא ניתן יהיה לשנות דעות ורעיונות?

לאותם אשר דרכו להם על יבלות - זה כואב, ודאי! אבל זכרו כי מי שמרגיש כאב יודע כי הוא חי! מי שאינו מרגיש דבר אולי איננו קיים כלל!

במידה ועלון זה יהיה כשעון מעורר - להעיר אנשים מחרדמתם אזי מצידי השיג את שלו.

דוד א.

פג-שעזום החרף

אי שם בחדר חשוך הם נפגשו. מספר 1 שהגיע קודם בדק שאין מכשירי האזנה מוסתרים; מספר 2 הדליק את פרסומת הניאון מחוץ לחדר "שלום עכשיו-הפגנות לכל הזדמנות"; מספר 3 התחיל לנגן בגיטרה שירי לכת ממלחמת קרים בארבעה קולות ושלוש שפות; מספר 4 הביא איתו עגלה עמוסה בכל כתבי קפקא, הרב"ם ואינשטיין והתחיל להוציא ציטוטים מתאימים ולא מתאימים. אחרי שנכנסו כל היתר הגיע הזקן שלא בדיוק שייך לחברה אבל היות ולא אהב לשבת עם הפנסיונרים בנל דורו היה בא לשבת עם החבורה המסתורית בין קריאה בספרי ברטרנד ראסל וכתיבה על ידידו של האדם ההולך על ארבע.

- מספר 1 בקש שקט מן החבורה ופתח את הישיבה הבלתי רגילה.
- חבר'ה ניותר הערב על קריאת הקטעים מתוך הספר האדום של מאו ומדריך הטלפון של ניו-יורק ונתוכז בעיקר. "הוא" שוב כתב עלינו.
- אני מציע חמש דקות של שנאה מרוכזת. אם כולנו נעלה את מחשבותינו בגלים קוהרנטיים אז אולי יהיה $E=MC^2$ וכמו שאמר יוהנס קסמיבוס "כל האנשות במה מסתובבת ומי שלא מחזיק חזק חזק נזרק ללמבו".
- יפה מספר 4 כך נעשה. אם כי זכור לי טוב ערעם האחרונה ש"הוא" כתב עלינו "צעת שנעשה בובות שעוה דומות "לו" ושנתקע בהן פסיכות חדות. שום דבר לא קרה.
- תכלס, אני צריך לדאג למילואים. מה עצמים?
- מספר 6 הגישה המעשית שלך ראוייה לשבחים אם כינוכחותך כאן היא בתקן מעומד בלבד. דווחו על כמה סטיות ביציות כאילו שנשמעו מפיו.
- מספר 1 אני מציע שכולנו נתנפל עלינו.
- נתנפל בלשון של בעיטה באיבר אתם-יודעים-מה-שאני-מתכוון או נתנפל בלשון של יוליוס הקנקופף שהיה תלמידו של קפקא ואמר בסיפרו האליגורי "החור שבתוך החור": "הוא התנפל על הנפל הנפול והנפיל אותו לידיה הגרמיות של אהובתו סמוקת הלחיים".
- כל הכבוד. היתה לנו שאלה כזו בקורס לנהיגה מונעת ולא הבנתי אותה. אחרי ההסבר שלך אני מיותר על הנהיגה.
- הקשיבו חבר'ה! כל אחד יכתב; אתה תכתב על התנועה שלנו - הזדמנות פז לסבן להם את השכל; אתה תכתב בצורה הפסיכולוגית - סוציולוגית שלך שלא תשאיר שום ספק אלא שהוא מניק - דפרסיה; אתה תכתב בסגנון הרציונליסטי שלך שמשכנע דווקא את הבלתי רציונליסטים; אתה תלחץ על נקודת התורפה שלו - היהדות. זה יחד עם כמה ציטוטים יבלבלו אותו לגמרי - אם אותי אתה מצליח לבלבל למה אותו לא?

- ומה אחי?
- כתב על המילואים, זה תמיד סומט דמעות מן הותיקות, ומה אתך זקן?

- או שאכתב או שלא אכתב.
- בסדר. חבר'ה לעבודה...

(המשך בעמ')

5
(המשך בנינו לבין עצמינו...)

למיכל ואלישע

א. אתם לא יודעים לכתב עברית.

ב. מי חינוך אתכם לכתב בצורה מעליבה?

מן העיתונות

היכרונות (לוח "מערב" מחור דבר 22 בפברואר 1980)

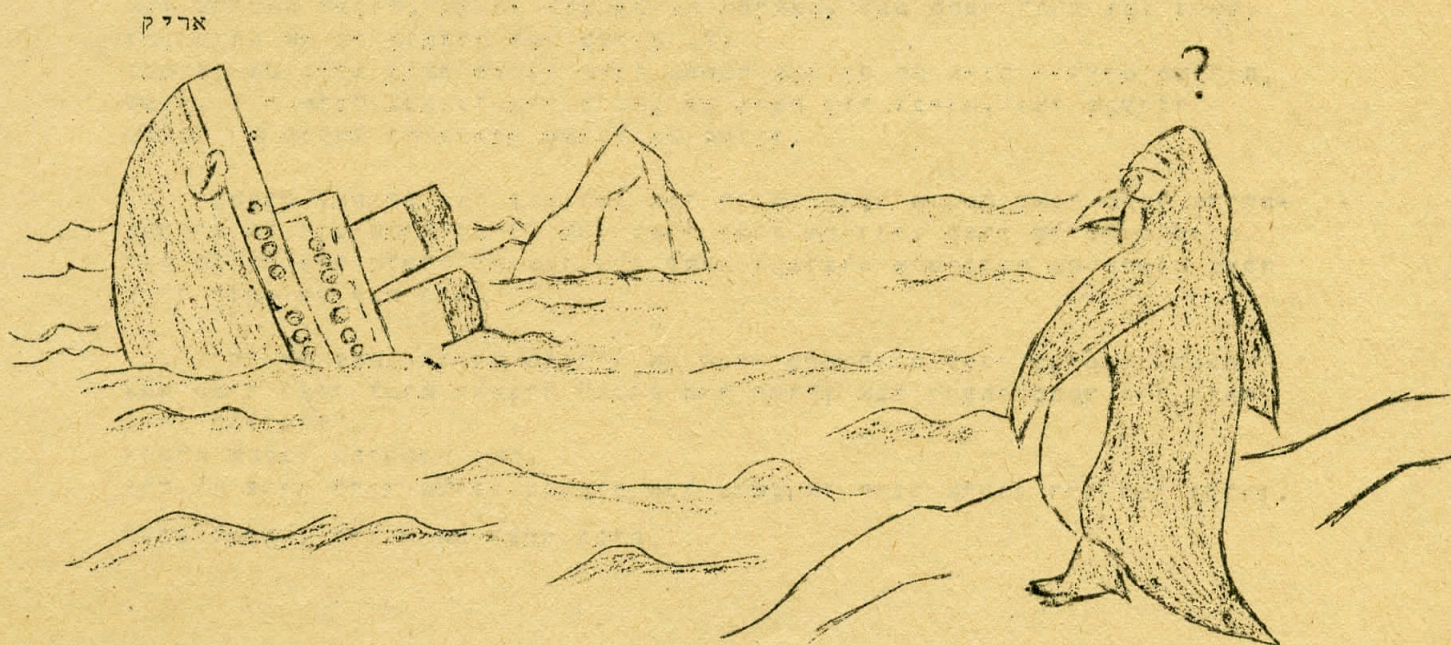
* "פרטי נאה בידידה דיסקרטית ת.ד.ד..." - לא אכפת מה שאתה עושה ואם מי אתה עושה את זה רק שהשכנים לא ידעו על זה.

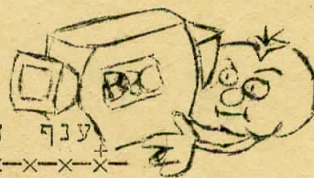
* "נחמד 22 במנוטה לא משנה הגיל ת.ד.ד..." אמא, יש בודאי עוד משהו בחיים חוץ מן העובות שלך!

* "פרטי שתי נאות בעלות רמה אקסליגנטיות המבוססים לידידות אנטימית ודיסקרטית ולתמיכה מיד ת.ד.ד..." ד שלום לכן שתי הנאות, חבר שלי היה אצלכם וחוא אמר שעם דסקרטיות כמו שיש לכן אין סיכוי לקבל ג'וב בש.ב. ובאשר לתמיכה אפילו הרוביץ לא חולם לאנפליציה כזאת.

* "נחמד + דירה, בבחורה למטרה אינטימית ת.ד.ד..." אהה, טוב שבאת, שבי כאן ליד השולחן, כן, כן מיד תפסת את העניין אני מחפש מישהוא שיכול לעזר לי עם ה-JIG-SAW הזה 1500 חלקים! ניש לי עוד בבודעם...

איך אמר הטיפוס המאופק למלצר כשה"טיטניק" התחיל לטבע בים הארקטי?
"אל תוסיף קרח להיסקי, אני מסתדר לבדי".

ענף המזון מראיין את המערכת

טוב עשה עודד, כשקבע את טון לקט החדשות שלו בכינוי "מפח הזבל".
צר לי שבעקבות קודמיו הוא מילא את הפח בירידה על המטבח - הספורט הלאומי
של הכתבים, שאין להם מה לומר.

הוא לקח יל עצמו את התפקיד של ביקור בענפים וההתענינות בנעשה בהם, וכי אין המטבח אף הוא ענף?
ובכלל אם דובר היה על ביקור המשלחת של שגרירות ארה"ב אפשר היה לציין שאיש לא ראה את הצורך לנקות את הכנין הציבורי שלנו, אלא השאירו אותו במצבו המוזנח והמלוכלך הרגיל מאז שיצא מטיפולה המסור של מינה.
ידאולי את הפסולת המפוזרת בכל מקום לא יראים החברים, פח הזבל במקומו מונח!

בכל אופן מאחר ועודד מצא כנחוץ לו להעלות את האפשרות שאנשי
השגרירות יסיעו לנו, דווקא בענף המזון, אני רוצה לציין מה הוא המצב
במטבח כיום, ומדוע הוא זקוק לסיוע.
פשוט חבל שאנשי המערכת מרגישים צורך לזרוק בדיחות סרק בלי להכנס
ולשאול המתרחש בענף המזון.

כיום האקונומיה מתנהלת ע"י בריאן שממלא את מקומו של דויד כשהוא במילואים. לידו עומד מועמד חדש במשק. במטבח עצמו עובדות שתי חברות חלק של הזמן, ולפעמים רק חברת משק אחת בלבד שצריכה לנצח על תזמורת של בנות משק, אורחים עובדים, ומועמדות חסרות ניסיון.

ואין הדברים אמורים בגנאי אותם העובדים. ההיפך הוא הנכון. בנות המשק כולן עובדות במסירות יתר ופמיד ברוצן טוב, ומעל ומעבר למספר השעות שהן צריכות לעבוד. אך הן לומדות את המלאכה, וגם הסבר דורש זמן נוסף. ומעומדות אף הן עובדות יפה בצורות (?) וכמוכן גם סטיב הגבר הזמני שלנו במטבח אבל גם הם אינם יודעים כמויות, שעות, וזי אוכל צמחוני בלי ביצה, עם ביצה בלי גבינה, ומי טבעוני שאוכל רק מבושל והטבעוני שאוכל גם מטוגן.

במקום להתריע נגד הקטנות, אני הייתי מוסר תודות שאני מקבל ארוחת-צהריים כל יום שהיא מכילה מרק. בשרי ומרק צמחוני, מבחר של שלוש מנות, ירק מבושל וגם סלטים שהוכנו ע"י עפרה וקבוצות אלמוניות שמופיעות אצלה מידי יום- עם קצת מזל.

יחד עם זאת, במידה ותוריד את הבוץ מהמגפיים לפני כניסתך למטבח אתה תמיד ראשי לבוא ולהגיד "המרק היה מצוין אבל לדעתי בבשר היו יותר מידי תבלינים".

תתפלא שתקבל התייחסות נאה,

אתה לא צריך לדבר אלינו בפרחים אבל אנא, אל תדבר איתנו דרך דפי העלוץ.

תכנס למטבח, תרגיש את עצמך בבית.

עוד על משחת שיניים ומשתמשים בה.

דבר לי אל החבר הנכבד שמשתמש במשחת השיניים מורחת:
לפני זמן מה הוחלט אצלנו שאין מקום בכפר הנשיא לשמוש במשחה הנ"ל.
יתכן שאין ההחלטה מוצאת חן בעיני משהו, אבל היתה זו החלטה דמוקרטית,
ברוב גדול, אחרי דיון לא קל.
למרות זאת, בהתחשב במצב הלא בריא של השיניים של פרט זה או אחר,
היו חברים מוכנים להתעלם מהופעת משחת שיניים (מורחת או מחוצרת בית)
פה ושם.

שונה המצב כשמשתמשים במשחה האמורה מתחילים להתפאר בניקיון שיניהם
(שלא לדבר על אברים אחרים).

בכלל, אני תמהה שיש בנינו חבר הלוקח על עצמו להפר החלטה מפורשת
של אספה רבת משתתפים, ועוד תלונה בפיו על זה שנחפס לקלור.
זה מזכיר לי את הסיפור על האיש שהרג את אביו בשעת רתחה ואח"כ מבקש
רחמים בבית המשפט כי הרי הוא יתום!

דבר אחד ברור לי - אין לנו חברה של מלשינים, מרגלים או אנשי
בלוש מטעם הרשות. יש לנו חברה היודעת להתחשב בארכים ובשגויות של כל
פרטיה. אבל אני מתחילה לחשב שרצון לא לפגוע בדעות הפרט מתפרש כחולשה
ומעביר על דעתם חברים שלא מוכנים להשלים עם החלטות של רוב.
אם כך, הגיעה השעה שהרוב הדומם ישמיע את קולו!

והיות ובמשחת שיניים מדובר, אולי כדאי לזכור פסוק מהמקורות:

אבות אכלו בוסר, ושיני בנים תקחינה.

בדאגה

המזכירה

נ.ב. תרגום נשלח לכתובת המתאימה.

ה'דים ותגובות

המכתב של דוגלס הכעיס אותי. למרות חילוקי הדעות בנינו תמיד הערכת את היושר האינטלקטואלי שלו, במכתב חסרה תכונה זו.

הוא מאשים משהו באנונימיות אך הוא בעצמו משתמש באנונימיות. האם "משחת שיניים מוכרת" אינו ביטוי אנונימי? ולמה הוא עושה כך?

מתוך פחד - פחד מתוצאות הופעתו בשטח בלי האנונימיות. ואם כך מה יש לו להאשים מישהו אחר (שאגב קיומו נודע לי רק מהמכתב) על אותו הפחד? ייתכן שהוא והחבר האנונימי פוחדים מקבוצות שונות של אנשים, אך העיקר הוא ששניהם מכסים את פעילותיהם באנונימיות משום שהם פוחדים מהתגובה של קבוצה מסוימת. ובזה אין לדוגלס להעמיד את עצמו שונה מהאנונימי שהוא מנסה להשפיל כמ תבו.

אם הוא מאשים משהו בהתבוננות נסתרת, עלי להאשים אותו בהסתתרות אחרי עילות שונות כגון המלצות לפואיות. אינני רוצה להכנס לפרטים אחרים של המכתב, שהם לדעתי גם הסתתרות, כגון השאלה, ואני מצטט "כיצד מבחין אדם וכו'" גם בשאלת הקורס שהמכתב מציג, לא אטפל, חוץ מלהציע להחליף אבסורד אחד באבסורד שני, דהיינו במקום "על צניעות האישה" לכתוב "נגד רצח".

העיקר - החברה שלנו מבוססת על אימון הדדי. אם החברה מחליטה חד משמעית על איסור מסוים, ולא משנה איזה, אנו סומכים זה על זה שנכבד את ההחלטה. חברות בחברה, וולנטרית, ונחונה בקבלה וולונטרית של החלטות הרוב ולא כל שכן שהרוב כמעט מאה אחוז. אם משהו חושב שהוא עומד מעל להחלטות החברה, לא יהיה לו בסוף מקום איתנו, גם אם הוא חבר נחמד, יעיל, פעיל, ובעל יתר המעלות הטובות. בעבר היו מקרים של הפרת החלטות על ידי יחידים, מתוך חולשה, מחלה או סיבות אחרות. החברה הבינה ונסתה לעזור ויש להניח שגם היום כך המצב. אך אותה החברה מצפה מהיחיד לא לנצל לרעה את ההתחשבות בחולשתו.

אין לנו משטרה, ואין ארגון לשמור על החלטותינו - רק האימון ההדדי. אם מישהו מפר אימון זה, רק הוא אשם אם יש חשדנות והרגשת צורך לנקוט באמצעי שיטור, ואין זה אלא עיוות המצב לנסות ולהטיל את האשמה על הצד השני.

ההחלטות של החברה בענין משחת השיניים ברורות מאד, ובלי להכנס לויכוח על עצם ההחלטה, עלי להדגיש ולחזור ולהדגיש שהפרת החלטות החברה כולה ע"י חבר יחיד או קבוצה קטנה של חברים, רק יכולה להוביל לאנרכיה. אין ברירה אלא להתנגד לחבר שכנראה רוצה באנרכיה, ואם הוא ניזוק, הוא ורק הוא - אשם.

מיכאל כהן.

על עצים ובני אדם

באחד האמשים של השבוע החולף (כפי שמבטא זאת אפריים קישון) נחת בקול רעם אדיר אחד מעצי הברוש הגדולים והותיקים - בעקר מן השורש ונשאר שרוע במרכז הכביש כמבשר טופה של תקופה.

לא יכולתי שלא לראות את הסמליות שבענין בעיקר לאור דבריו של רבי יוחנן: "היה אפשר לחשב שלעץ כזה יהיו שורשים מבוססים ועמוקים, ולא הוא...!"

הולדתו של יער בצמח רך המכה שורשים באדמת טרשים סלעית וצרובת-שמש, על כל סדק וכל טיפת לחות יעוט כמוצא שלל רב וכך יצמח עד ההפכו לעץ עב-גזע וגבה-צמרת. צמרתו הרחבה תצל על שטח נרחב, תכסה פיסת קרקע מלהטו של השמש, תמנע התאדות מיים יקרים ותיצור קרקע מעט נוחה יותר לשתילים הרכים בסביבה.

תהליך זה ילך ויגבר עד שאזירה נרחב יהפוך לחורש שבו בריכות שמש וחם, לצידם של אזורים צל קרירים: צמחיה עדינה תעלה ותכסה את פני הקרקע, חיות קטנות תשתובבנה בינות לענפי העצים וקול ציוץ צפרים יבקיע מכל צמרת.

אט אט יהפוך החורש ליער עבות - החשיכה תגבר על האור, הצל הרב יהפך למסתור לחיות טרף, למיני צמחים ושרכים שכל מחייתם על אפלה קור ולחנה, פטריות פרזיטיות יטפלו לגזעי הענק וימצצו מדמם.

אזירה קודרת תשלור בכל. לא יהיה עוד מקום להתפתחות שתילים רכים חדשים מפאת החשיכה הכבדה - הצל יהיה רב מידי. רק בשולי היער עדיין יתפתחו שתילים חדשים ילכו ויתרחקו מתחומו האפל של היער.

צחקו לעצמם העצים הגדולים למראה צאצאיהם המתכוופפים בכל רוח קלה - גזעם של אלה לא כוסה עדיין בקליפה קשה וקשוחה והם נתונים להשפעות רבות.

צחקו עד לאותו לילה בו נפל הברוש הענק מחמת הסערה - נפל ולא קם עוד.

מכתב לשניים מכיתת עופרית .

תחילה אציג את עצמי: אני יצאתי לרב טיולי התנועה אז אבקש ממכם השניים לשים לב לברי (הבנתי ממכתבכם שמי שיוצא לטיולי התנועה חייבים להקשיב לו כי יש לו "זכות" לדבר)

בהתייחסות לבעיה הראשונה שהעלתם, הבעיה "ההיקפית" של החינוך: "הורים רבים אינם הולכים בדרך הנכונה לחינוך ילדיהם". אני חושב שאפשר למלא את אצטדיון יד-אליהו מהספרים שנכתבו על חינוך. משיטת הספר של ידידנו דר' ספוק ועד שיטת ה- אמא מתי מגיעים לאמריקה? שתוק ותמשיך לשחות ילד!!

מי צודק? אני לא יודע. מי יודע לחנך ילדים "נכון"? מספרים שרפול עושה לנכד שלו מסדר בוקר כל יום ומי אנחנו שנגיד לו שזה נכון או לא?

אתם ממשיכים וטוענים שלא קבלתם הדרכה. טענה נכונה ואוכל להעיד על עצמי שגם לכיתתי זה היה חסר. אבל להגיד שהמדריכים היו אלן שצריכים לחנך אותכם ל"ערכים של היום" זה קצת... להאשים את חוסר ההדרכה בזה שאתם "חולים" כמו שהזכרתם זה מוגזם ואסביר זאת בסוף המאמר.

דרך אגב אני לא יודע מה זה "חולה" אני פרצתי לאקונומיה מספר פעמים בכיתה ז' וגם גנבתי טרקטור. אני חולה או סתם מופרע? להזכירכם מדברי חז"ל המפורסמים: "טוב בריא אחד מדרור משני חולים מעופרית".

אתם כביכול פונים לאפהיים מעין שאתם סומכים עליו שיצליח להוציא ילדים מכיתת כנרת לטיולים. אף אחד מהחברה לא יתחנך לצאת לטיולים. זה אני בשות לא חינוך "נכון" ואל תכניסו את "כנרת" לתמונה העגומה שלכם הם יצאו גם בלי שיבקשו מהם ("בערך" 186%)

גם אל החטיבה יש לכם טענות. החטיבה מעולם לא היתה גוף שדופק כמו מכונה משומנת, ודעו לכם שזה היופי שבה. ראיתי בשנת שרות טיולים של הצופים. שם מעמידים ילדים בשורות וצועקים עליהם עם רמקול. נכון; לא תמיד במקום הנכון בזמן הנכון וטעון שם קצת שיפור אבל זה שהם לא באים להסביר לכם את ההבדל בין ה"איתוד" ל"מאוחד" לא צריך למנוע מכך לגשת ולשאול מה ההבדל! אתם (השניים) לא מבינים איך זה שלא באו להסביר לכם על איזה עקרון מושתת הקיבוץ. לדעתי נושא כזה קרוב עלינו חוקרים ומתעניינים גם בלי שיסבירו לנו. כמובן שלא יכול להזיק הסבר וחיות דעת מאחרים על הנושא אבל דבר כזה בסיסי בחינוך לא יושבים ומתכים שיבואו להסביר.

לסיכום: יש במאמר שלכם וגם בזה של לפני שבועיים מספר דברים נכונים אבל הגודם הראשון והדומננטי לגבי הצורה וההתנהגות (תיפקוד) של הקבוצה שלכם זה אתם ורק אתם. לדעתי, אם קצת תסתכלו על עצמיכם וחבדקו היכן אתם יכולים לעזור אחד לשני אני חושב שתגלו דברים חדשים ויפים. אני משכנע שאתם לא אנשים ריקים והבליטה הזו על הכתפיים שלכם מסוגלת לחשוב (טוב) אז כמו שאמר ידידי ויריבי דוד אלמן: "תוציאו את האצבע ו...".

זהו, תודה על הקריאה

ממני אורן קולינס

ההראיון: תרגיל סופר

מאת: מלווין ס.

המפקח דאג לכך שיהיה לבדו בשעה שהסופר הצעיר יגיע. הוא הצליח להשיג כרטיסים להופעה חדשה של "שלוש האחיות" לצ' כוב, ועל ידי כך הבטיח שאשתו ובנותיו תעזרנה כל הערב ושלא תהיינה הפרעות. הוא הכין פנקס ועפרון עבור הצעיר, הכין גם משקאות, העיף מבט אל עבר השעון - והמתין.

כאשר הגיע הצעיר, לירות אותו המפקח אל הסלון ומזג שתיה ובינתיים התרשם הצעיר מהסובב אותו, מש שראה לא היה בדיוק מתאים בעיניו הצעירות, למפקח של בית הרושת לסוכריות; כי פרט לשתי חמונות בסגנון הריאליזם הסוציאלי מאת קורבה, החדר נשא את מלוא המשקל של אישה פרבר - זעיר בורגני.

"אתה שואל את עצמך בוודאי מדוע הזמנתי אותך" אמר המפקח, והגיש לצעיר קוניאק.

"תודה. אכן, אנשים מכבדים אותי יותר מאז הופעת הרומן הקצר שלי".

"כן, יש להצטער על אפן הטיפול בך במ פעל, אבל - איך נביא בעידון, וכו' על כל פנים, זה הסתיים בכי טוב כנראה, כי לפי העיתונות אתה עובד כעת על קובץ סיפורים קצרים".

"נכון" השיב הצעיר.

"לא הייתי מתפלא אם ינסו לשכנע אותך לחזור אלינו, מאחר שרכשת מעט מוניטין" הייך אליו המפקח.

"הייתי די מרוצה אז בזמנו, אבל אחרי חדשים אלו של העדרות מהקיום הרובוטי, לא יכולתי לחזור".

"לדאבוני, מישהו צריך לעשות את העבודות האילו" נאנח המפקח.

"זו תורת היען" השיב הצעיר, ולגם את הקוניאק.

"ניסוח יפה. והנה הסיבה שהזמנתי אותך הערב. עליך להבין שהצלחנו להשיג מספר חוזים לייצוא, לטווח ארוך, ואלי מגלגל כמה רעיונות שיעזרו להגביר את הייצור וגם את כוח האדם - הכרחי בשכילנו למלא את ההזמנות האלו. הבעיה היא איך להחדיר את הרעיונות מבלי להביע אותם בעצמי! אין ברצוני לזעזע את הפועלים וגם לא את המרכז".

"יש להנדה שלא תהיה התנגדות לרעיונות שיובילו להגברת הייצור וכתוצאה מזה, לשיפור רמת החיים?"

"כן, כן - אולם הרי אנו מהווים חברה סוציאליסטית חדשה" אמר המפקח "וכאשר הרעיונות פוגעים בפרות הקדושות?!"

"איזה פרות קדושות?"

"הפרות הקדושות של פוריטניות, של אי-שיוויון, של..."

"אי שיוויון" קטע אותו בדבריו הצעיר, "שיוויון, רצית לומר."

"לא ולא!" אמר המפקח בחוקף.

(המשך "הראיון" בעמ')

"אינני מביין"

"אכן, אתה מכיר את התנאים במפעל" המשיך בדבריו המפקח, "אבק הסוכר הנצחי שמזיק לשיני כולם; ניירות הטופי המתעופפים בכל מקום ונדבקים לשערום הנשים, והרעש המתמיד של מכונת הליקריש?"

"מי כמוני יודע" ענה הצעיר. "היתה לי תמיד בעיה רצינית להסתיר את בגדי העבודה שלי מפני הנמלים כשהגעתי הביתה".

"בדיוק! וכוודאי בזכות את מחצית הערב עם סידורים כאלה. ובכן, כתוצאה מהרעיונות שהרשנו קודם בלב כולם - רעיונות טובים ויפים בשעתם - אנחנו עדיין עומדים על זה ששיוויין הוא אותה התמורה ואותן שעות העבודה לכלם, גם לאנשים כמוני עם עבודה מענינת בסביבה מופתית - כאשר למעשה, ההיפך הוא הנכון: זה אי-שיוויין **בס** ביומור."

"רצונך לתקן את העיוות על ידי הצעת פיתוח לעבודות הרובוטיות, כמו במדינות קפיטאליסטיות?"

"בדיוק!" קרא המפקח. "והתוצאה תהיה שהאנשים יעמדו בתור כדי לעבוד במפעל!"

"באילו אמצעים אתה רוצה לנקוט, בעצם?" שאל הצעיר

"אפשר להתחיל כך: פי שלוש מספר האנשים יעבדו כל יום, 4 שעות ליום, 5 ימים בשבוע - זו רק התחלה, כמובן. אסור לזרז את התהליך יותר מידי. לאור הרעיונים שאנחנו כבר עושים, אפשר להתנגד לזה מטעמים אידיאולוגיים בלבד. גם כשאנחנו שולחים משלוחים שצורכים תורנויות נוספות בלילה, האנשים יזוכו בשעות נוספות שיוכלו להמיר מיד או לצבור אותן ולהוסיף לחופש השנתי - אבל החופשות לא צריכות להתאריך מעל חמישה שבועות לשנה, כי יותר מזה עלול להשפיע על הייצור; אני לא בטוח מה הפתרון במדינות קפיטאליסטיות" נאח המפקח "אבל פתרון יש להם."

"אך איך זה עיקר הבעיה?" הזכיר הצעיר. "כאן לא מדינה קפיטאליסטית, וכפי שאמרת כבר - לגעת בפרות קדושות..."

"אמנם כן" הסכים המפקח "וכאן אתה נכנס לתמונה כי הרעיונות שהשמעתי כאן - ויש עוד הרבה כאלה - אם היו מייחסים אותם אלי, היה זה מאד לא נוח, בלשון המעטה. אתה מביין, במדינה סוציאליסטית חדשה, הפועלים הם הבעלים, זאת אומרת, המנהלים, וכאשר תורתם היא הקרבה עצמית, הם הרבה יותר נוטים להקריב אנשים אחרים ואת ילדיהם מאשר זולתם הקפיטאליסטים; הם גם מוכנים לסבול הרבה יותר אי-צדק."

"אמת. אז מדוע אתה חושב שיעמדו בתור כדי לעבוד במפעל אם אתה לוקח מהם את קודש הקדשים, מקדש הטהרה - אצילות עבודה הכפיים?"

"מפני שהצעירים הם המתחמקים - כאשר הם לא בורחים לגמרי, זאת אומרת. יתכן שהם משלמים מס שפתיים לכל השטריות האלו למען הוריהם, אבל יש להם אנטרסים אחרים בלב. אני לא אומר שאכפת לי מהם; דאגתי היחידה היא לשמור על הזמנות שלנו ולהגדיל את מספרם על מנת שהמרכז לא יסריח אותנו. אתה יודע מה קורה אחרת."

"בשבילך אולי. אבל איך אני יכול לעזור בכל עניין?" שאל הצעיר.

"זה ברור! באמצעות קדבן הסיפורים שאתה כותב!"

(המשך בעמ')

"אינני מבין".

"אכן" המשיך המפקח להסביר חוץ כדי מסירת מספר דפים "חשבתי שאם נוכל להסכים על איזה תשלום קטן - תסלח לי, אינני איש עשיר - שתהיה מוכן לשלב את תכניותי, אשר כולק מפורטות על הדפים האלה, בתוך סיפור קצר? היא בוודאי תמצא קוראים פה, בגין הקשר שהיה לך בעבר."

"אני מבין" צחק הצעיר "כמובן אשמך לקחת את הכסף לאור הקשרים שהיו - כזכור - בעבר, אבל בכנות אני ממש לא מבין איך אפשר לעשות מלשימה של הסכמי עבודה - כמה יש פה? ריבוננו של עולם! 12 עמודים! - איך אפשר לעשות מזה סיפור?"

"אבל אתה מוכן לנסות?" לחץ עליו המפקח.

הצעיר עלעל בדפים והרהר בדבר, אך לפני שהספיק לענות צלצל הפעמון.

"אלוהים! הן חזרו מהתאטרון! מהר, אסור שתמצאנה אותך כאן. לא אכפת לך לצאת דרך הדלת האחורית?" המפקח ביקש להתנצל, - שעה שהוביל את הצעיר אל החוץ "אתה מבטיח, הלא כן, לפתוח לחשוב על ההצעה - אה - אבל אל תסלפן אלי, אני אתקשר אליך בעוד יום-יומיים. אני מודה לך מאד שבאת הערב, אני בטוח שאתה עסוק מאד, בוודאי, כן, אה- לילה טוב!"

הסופר הצעיר חייך לעצמו עת הדלת נסגרה בסריקה אחריו. אולם בהליכתו הביתה תחת שמיים מעוננים, הוא העיף מדי פעם מבט אל האדוות המתרחבות שיצרו טיפות הגשם הזעירות בשלוליות השקטות ושאל את עצמו כיצד יעלה בידו להפוך מהראיון שהיה לו - סיפור.

בבואי לכפר הנשיא נתנה לי קשת רחבה של נושא " ביחס לעבודתי הקבועה: מסגרת המשק או מסגרת בית היציקה. למוד ניסיון ממה שעולה בגורלו של מסגיר משק מן התקופה בשבילתי בחמורים לא הססתי רגע והלכתי לעבד ב"הבורנים". לא התאכזבתי אף במבט ראשון כי עבדתי בהרבה בתי יציקות והתרגלתי לסגופת של יציקות ישנות, ערימות פסולת, רעש ופיח שהן לפי עניות דעתי סימני היכר של בית יציקה שפועל בכל הבורנים.

הראיון הראשון היה עם מייקל כהן, למרות זרם בלתי פוסק של פילסופיות מצאתי אותו כאיש בעל חוש הומור לא רע למרות שהוא סקוטי.

בסיוורינו הראשון התרשמתי מדאגותיו לפועלים ויחס הערכה כלפיו שניכר בהם. כן הרשים אותי יחס הפועלים לעבודתם ואיכות מעשי ידיהם. רועם שהלך והתחזק ככל שמגעיו הלכו ורחבו. מה שזעזע אותי אז, היו תנאי הצפיפות במחלקה לעיבוד שבבי, באגף התחזוקה ובמחסנים וחדרי השרוט, הכל נדחס לבנין אחד והרעש והלך כלוך בוודאי לא הוסיפו לנוחיות העובדים שם. ס"ה של התרשמותי היתה חיובית ביחס לרמה הגבוהה של עבודה בחמרון ובפלדה אל חלד - חומרים שבתי יציקות רבים נרתעים מלגעת בהם.

במשך השנים למדתי להעריך את הוותיקים שעובדים במפעל שכל אחד ואחד מספר חזק בפני עצמו (פאמליאטאבלעז). ויש לזקוף לזכותם בעיקר את היות המפעל במקום הטוב שבו הוא נמצא היום.

מספר אחד בספר שלי היה ויהיה מופתי. הרבה זמן לפני שאיש בכפר הנשיא חלם על הריצה בתור ספורט, מופתי שלט בריצה בכל המרחקים שליטה מוחלטת. כל בוקר שמחוגי השעון ההרשמה הצביעו על 05.45 היה מזנק לכל אורכו ורוחבו של המפעל ובעינו המומחית היה בוחן כח אפשרות של בעיה שהיתה עלולה להופיעה במשך היום וחושב על הפתרונות אפשריים.

מוקדם בקריירה המפעלית שלי, למדתי שאין טעם לנסות לנהל איתו שיחה לפני השעה 15.00. איך אפשר לנהל שיחה עם רץ מרתוני כזה? כל הפועלים העריכו אותו הערכה אמיתית, - מה שלא תמיד השתקף ביחס חבריו הקבוציים. הצטערתי שהוא ומייקל יצאו מהמפעל. - אני מתגעגע אליהם ומקוה שעוד ישובו.

למזלי הטוב לא חסרים מספרים במפעל.
 ידידי הימקא שהוא גם סנדק וגם עובד סוציאלי, העובד ללא תשלום שכל
 השכירים קוראים לו בחיבה "הימקא שלנו", מצטיין בשמירת כל דבר זרוב.
 שום דבר לא הולך לאיבוד אצלו, וברגע הפנאי שלו בשעות המוקדמות של
 הבקר אפשר למצא אותו קורא עותקים ישנים של "ג'רוזלם-פוטט" משנות
 החמישים.
 אין בפיו מילה רעה על איזה איש שהוא.

נו, והמתסנאי שלנו יצחק - אצלו אין אף רגע של שעמום כי לסחוט
 ממנו אפילו מסמר כפוף או זוג כפפות משומשות הוא בבחינת קרב גדול בעיקר
 בשטח הפסיכולוגיה והפלפול.
 יש לו עיין חדה וזכרון פנומלי.
 ממש תענוג להתעסק איתו

פגישתי הראשונה עם פרנק ומקום העבודה שלי הכתה אותי בהלם אבל
 נחמתי את עצמי בנחמה שזה יהיה מקום זמני, ובנתיים עברו 10 שנים.
 העבודה הראשונה שפרנק נתן לאריאל סינה כשהגיע בתור נער לעבד במפעל
 העתה למיין אלפי ברגים ישנים שהוא אורז בתוך קופסאות סרדינים ישנות
 שהיו אצלו מתקופת האבן.

ובאשר לברני והצוות שלו הם היו נסתרים בפניה נדחת של המפעל שגליתי
 במקרה כשיום אחד נפלתי לתוך כוך השוך אחרי שהייתי במפעל חצי שנה.

ובקשר לצבי לוינסון עברה שנה שלמה עד שעליתי על עקבותיו במפעל.
 אלפי נתן היה טיפוס מיוחד, כל שבוע בשבוע לופעל ערך סידור מדויק
 במפעל וציין לי בספוק איזה עמוד או איזה צינור שהקנתי שלא עמד בקו
 ישר או בזוית של 90°.

מיק הוא מיק ולפעמים נעלמו עקבותיו כשהוא עבב ממאורה למאורה.
 עד היום הוא המקור העקרי של ידע טכני למרות שהוא מאריך בהסברים.
 כלם אוהבים אותו.

ג'ק גולן הורה לגבי אתגר וחידה. לפי כל הסימנים הטמפרמנטים שלו
 ושלי צריכים להוביל להתפוצצות אדירה ובכל זאת למרות שהרבה מעבודתי
 בעשר השנים האחרונות, היו עם ג'ק התפוצצויות זעירות ביותר.
 לא יכולתי להתלונן על שעמום במחיצתו.
 אני מקווה שישבו באופן מלא אחרי שיסיים את לימודי המוזיקה.

תוסיף לכל התערובת הזו של טיפוסים שהדימיון העשיר ביותר לא מסוגל
 לתאר את לוי מנהל החשבונות השלו והבלתי מתרגש ויש לך מתכון של הצלחה.

עלי להוסיף לכל הדמויות האילו את התאומים האיומים אייבן ונורברט
שהקשר ביניהם הוא של אהבה - שנאה.
נורברט נכנס למצב של "שגיון-הפצצות" כל פעם שהוא צריך להעמיס את
האופו של איבן בקלרק.

אני מודה לכולם על עשית כל יום במפעל מעניין ומרתק.
אין לשכח את הפועלים בעלי אופי מיוחד ולא את החברים שלא מזמן הצטרפו
למפעל. יש לקוות שבמשך השנים גם הם יהפכו למספרים חזקים כדי שאוכל
לכתוב שוב בעוד 10 שנים.

עם כלם אני שותף לגאווה והשמחה שנוצרות מתוך עבודה טובה ביחד
ובשם המצויין לאיכות גבוהה בתוצרת שבית היציקה שלנו רכש בכל חלקי הארץ
וגם בחו"ל.

נאחל לעצמנו מזל טוב והצלחה לשנים הרבות הבאות.

מקס חייט

מפי הטף

ביום שבת שעבר לאחר
משחק הרוגבי ניגש בני יודיקין
לאחד השחקנים ושאל אותו:
"מי ניצח במשחק ישראל או תל-אביב...?"

ה צ י ל ו !!!

אנו זקוקים בדחיפות למתנדבים
עבור "הפורים-שפיל".

הלרי ק.
גדי ע.

"...ובמקום לבוא לדור הצעיר בתביעה גדולה, במקום לבאר לו את התביעה הזאת ואת קשייה, במקום לגלות לו את האור שבתביעה באים ופורטים את התבונה הגדולה למעט קטנות ונותנים לו פרוטות לקנות לו צעצועים וממתקים".

א. ד. גורדון (תרע"ז)

צברינו החמודים והעוקצניים, הנה רק חזרו מהצבא, תלו מדיהם וכבר מבטם לאוניברסיטה, לחופש, חו"ל (מחק את המיותר, הוסף מה ששכחתי) ואנו מיד פורשים שטיח אדום ממלאים את המבוקש. מידי פעם כותבים תקנון שיבטיח סדר במדרגות המטוס, תור מסודר באוניברסיטה ואם גוברות הדרישות על התקנון, שוברים אותו ביד רמה והצעירים מקבלים את הדין ומצטופפים במשרדי הנסיעות.

והיה אם נזעק אי משם פורע סדר, ושואל, ומשימות הצעירים, מה איתן, מה יתרום לנו הנער, מיד משתיקים אותו, מכריזים עליו "יפה נפש" ורק שלא יפריע כי אם לא ניתן הם לא יחזרו, ולכאורה זהו המתכון הבדוק תן להם וקנה אותם וכל המרבה הרי זה משובח.

לכאורה, אמרתי, ומתברר שאכן כך הוא. שימו לב כל זריזי האצבעות ומאשרי החפשים, גם אם מפקפקים אתם בבינתו של סבא גורדון, באה הסטטיסטיקה ומספרת כך: בשנת 1968 (אז עוד הדריכו בתנועה והלכו לקיבוצים צעירים, זוכרים?) ובכן, לפני 12 שנה הצטרפו לקיבוץ ארצי 600 בנים אחרי שירות. מתוכם עזבו 125. 10 שנים אח"כ, כאשר המשימות דעכו והחופשות פרחו, עזבו (ב-1978) 300 בנים מתוך 420 חוזרי צבא.

שימו לב: שלשה בנים מתוך ארבעה עזבו את הקבה"א.

ומי שחושב שהמצב היום השתפר ואצלנו זה לא קורה, יש לי הפתעה בשבילך יקח נייר ועפרון ויבדוק.

מסתבר, איפוא, שהדרך הזו בה אנו הולכים זקוקה כנראה לבדיקה מקיפה, אם לא להוצאת מסקנות מהירה. נכון, יש עוד סיבות לעזיבה והן דומות, הוותיקנות על כל עקרון, על כל תביעה, הפכה את הקבוץ לסתם מקום נוח ואז נשאר רק להשוות את הנוחיות וקבוץ תל-אביב יוצא כשידו על העליונה.

ואם נתעורר פעם מתרדמת השוטים כדאי לנסות ולתבוע קצת יותר, גם מהצעירים וגם, בראש וראשונה מעצמנו.

בקר טוב

ליקט: מישור אנונימי

שלום,

במכללת תל-חי מתקיים כבב 13 שנים קורס שנתי למחנכות הגיל הרך. קורס זה מכשיר חברות קיבוץ לעבודה בפעוטים. הקורס נמשך שנה לימוד תמימה (ספטמבר - יוני) בשעות הבוקר ופעמים בשבוע אחה"צ. בקורס נלמדים המקצועות הבאים: פסיכולוגיה, אומנות הילד, הגשת חומרים, התפיסה המושגית אצל הילד, מדעי ההתנהגות, מוזיקה, תנועה, ספרות ילדים, חגים, לשון ועוד... יום בשבוע מוקדש לעבודה מעשית המלווה בפיקוח ולימוד, כן מתקיימים סיורים רבים. מקוים לראות בשנת הלימודים הקרובה - תשמ"א - חברות קיבוצכם בקורס זה. ובקשה, ההבירו מידע זה למטפלות הגיל הרך.

בברכה
אורה ליפץ
רכזת קורס המטפלות

שלום רב,

הנדון: לימודים גבוהים במכללת תל-חי בשיתוף עם האוניברסיטה הפתוחה.

מכללת תל-חי בשיתוף עם האוניברסיטה הפתוחה מתכננת קורס, שמטרתו לאפשר לימודים גבוהים לקראת חואר ב.א. לתלמידים חסרי השכלה פורמלית (תעודת בגרות או י"ב כיתות)

שיטת הלימוד

1. פגישות לימודיות - פעם בשבוע בשעות: 16.00 - 19.30
2. הלימודים, כולל עבודת בית, מבוססים על חומר הלימוד ושיטת הלימוד של האוניברסיטה הפתוחה.

בקורס ילמדו המקצועות הבאים:

מגלות לקוממיות	פסיכולוגיה חברתית	ממשל ופוליטיקה
בן ציון לציונות	הסיפור הקצר	מבוא לכלכלה
עולמם של חכמים	מי-ם ליבנה	בית שני ותק. המשנה

אנו מעוניינים לפתוח קורס זה באוקטובר 1980 - המעוניינים בפרטים נוספים ובהרשמה, יפנו לאורה במכללת תל-חי (נוכל לקיים קורס זה, רק אם ירשמו תלמידים במספר מתאים)

בברכה
הנהלת המכללה